

Privilēģija — lūgt Dievu

Elders Dž. Dūns Kornišs
no Septiņdesmitajiem

Lūgšana ir viena no vērtīgākajām Dieva dāvanām cilvēkam.

Manas mīļotās māsas un brāļi, Dievs, mūsu Tēvs, nav sajūta vai ideja, vai spēks. Viņš ir svēta persona, kurai, kā māca Raksti, ir seja un rokas, un brīnišķīgs, nemirstīgs ķermenis. Viņš ir īsts, Viņš pazīst katru no mums personīgi, un Viņš mīl ikvienu no mums. Viņš vēlas mūs svētīt.

Jēzus teica:

„Jeb vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni?”

Jeb, kad tas zivi lūdz, tam dotu čūsku?

Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz?” (Mateja 7:9–11).

Iespējams, šo principu palīdzēs ilustrēt kāda personīga pieredze. Kad es biju jauns ārsts-rezidents Bostonas bērnu slimnīcā, es strādāju garas maiņas un braucu no slimnīcas uz savām mājām Vattertaunā, Masačūsetsas štatā, lielākoties ar divriteni, jo mūsu automašīna bija nepieciešama manai sievai un jaunajai ģimenei. Kādu vakaru es braucu mājās pēc daudzām slimnīcā pavadītām stundām, jūtoties noguris un izsalcis, un lielā mērā zaudējis drosmi. Es zināju, ka man, kad būšu pārradies mājās, savai sievai un četriem mazajiem bērniem vajadzēs sniegt ne tikai savu laiku un enerģiju, bet arī būt priecīgā noskaņojumā. Atklāti sakot, man pat bija grūti mīt pedāļus.

Man pa ceļam bija ceptu vistu veikals, un es iedomājos, ka es būtu mazāk izsalcis un noguris, ja es ceļā uz mājām piestātu un apēstu kādu vistas gabaliņu. Es zināju, ka vistas stilbiņiem akcijas cena bija 29 centi gabalā, taču, kad es paskatījos savā makā, tur bija tikai piecu centu monēta. Turpinot braukt, es pastāstīju par šo situāciju Tam Kungam un lūdzu, lai Viņš Savā žēlastībā man ļautu atrast ceļmalā kādu divdesmit piecu centu monētu. Es Viņam teicu, ka man tā nav nepieciešama kā zīme, bet ka es būtu ļoti pateicīgs, ja Viņš man dāvētu šādu jauku svētību.

Es sāku raudzīties zemē rūpīgāk, taču neko nemanīju. Cenšoties saglabāt ticības pilnu, tomēr pazemīgu attieksmi, es turpināju braukt un tuvojos veikalam. Tad gandrīz tieši

vistu veikalam pretējā ielas pusē es zemē ieraudzīju divdesmit piecu centu monētu. Ar pateicību un atvieglojumu es to pacēlu, nopirku vistas gabaliņu, izbaudīju katru kumosīņu un laimīgi braucu mājās.

Debesu Dievs, visu lietu Radītājs un Valdītājs, Savā žēlastībā bija dzirdējis lūgšanu par pavisam niecīgu lietu. Kāds varētu vaicāt, kādēļ lai Viņš apgrūtinātu Sevi ar kaut ko tik niecīgu. Es esmu nonācis pie atziņas, ka mūsu Debesu Tēvs tik ļoti mūs mīl, ka tas, kas ir nozīmīgs mums, kļūst nozīmīgs Viņam, tikai tāpēc, ka Viņš mūs mīl. Cik gan ļoti Viņš vēlētos mums palīdzēt kādās lielās lietās, ja mēs lūdzam to, kas ir taisnīgi (skat. 3. Nefijs 18:20)?

Mazie bērni, jaunieši, tāpat arī pieaugušie, lūdzu, ticiet, cik ļoti jūsu mīlošais Debesu Tēvs vēlas svētīt *jūs*. Taču, tā kā Viņš neizskars mūsu rīcības brīvību, mums jālūdz Viņa palīdzība. Parasti to dara ar lūgšanu. Lūgšana ir viena no vērtīgākajām Dieva dāvanām cilvēkam.

Kādā reizē Jēzus mācekļi vaicāja: „Kungs, māci mums Dievu lūgt” (Lūkas 11:1). Atbildot Jēzus mums deva paraugu, kas var būt kā ceļvedis lūgšanas galvenajos principos (skat. Rasels M. Nelsons, „Lessons from the Lord’s Prayers”, *Liahona*, 2009. g. maijs, 46.–49. lpp.; skat. arī Mateja 6:9–13; Lūkas 11:1–4). Pēc Jēzus parauga:

Mēs sākam, uzrunājot mūsu Debesu Tēvu: „Mūsu Tēvs debesīs” (Mateja 6:9; skat. arī Lūkas 11:2). Mums ir dota privilēģija — uzrunāt mūsu Tēvu nepastarpināti. Mēs nepielūdzam nevienu citu būtni. Atcerieties, ka mums ir dots padoms — izvairīties no pļāpāšanās (liekas atkārtotāšanās), tostarp Tēva Vārda pārāk biežas lietošanas, kad mēs lūdzam.¹

„Svētīts lai top Tavs Vārds” (Mateja 6:9; Lūkas 11:2). Jēzus uzrunāja Savu Tēvu, pielūgsmē atzīstot Viņa varenību un izsakot Viņam slavu un pateicību. Šāda godbijība pret Dievu un sirsnīgas un konkrētas pateicības paušana noteikti ir viena no efektīvas lūgšanas sastāvdaļām.

„Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek” (Mateja 6:10; Lūkas 11:2). Mēs atklāti atzīstam savu atkarību no Tā Kunga un paužam savu vēlmi darīt Viņa gribu, pat ja tā nesakrīt ar mūsu gribu. Bībeles vārdnīcā paskaidrots: „Lūgšana ir rīcība, ar ko tiek savstarpēji saskaņota Tēva griba ar bērna gribu. Lūgšanas mērķis nav izmainīt Dieva gribu, bet nodrošināt mums un citiem tās svētības, kuras Dievs ir gatavs mums dāvēt, bet kuras mums ir jālūdz, lai tās iegūtu” (Bible Dictionary, „Prayer”).

„Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien” (Mateja 6:11; skat. Lūkas 11:3). Mēs lūdzam to, ko mēs vēlamies saņemt no Tā Kunga. Prasot kaut ko Dievam, ļoti būtisks ir godīgums. Piemēram, nebūtu pilnīgi godīgi lūgt Tam Kungam palīdzību, lai nokārtotu skolas eksāmenu, ja lūdzējs nav bijis uzmanīgs stundās, nav pildījis uzdotos mājasdarbus vai gatavojies eksāmenam. Bieži vien, kad es lūdzu, Gars mani mudina atzīt, ka ir vēl kas vairāk, ko es varu darīt, lai saņemtu palīdzību, ko es lūdzu Tam Kungam. Tad man ir jāapņemas un jādara sava daļa. Tas ir pretēji Debesu kārtībai — Tam Kungam darīt to, ko mēs paši varam izdarīt.

„Un piedodi mums mūsu parādus” (Mateja 6:12) vai citā versijā: „Piedodi mums mūsu grēkus” (Lūkas 11:4). Ļoti būtiska un dažkārt piemirsta personīgās lūgšanas sastāvdaļa ir grēku nožēlošana. Lai grēku nožēlošana darbotos, tai jābūt konkrētai, pilnīgai un paliekošai.

„Kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem” (Mateja 6:12; skat. arī Lūkas 11:4). Glābējs padarīja skaidru šo saikni starp mūsu grēku piedošanu un piedošanu citiem, kuri mums nodarījuši pāri. Dažkārt citu cilvēku nodarītais ir ļoti sāpīgs un to ir ļoti grūti piedot vai aizmirst. Es esmu ļoti pateicīgs par mierinājumu un dziedinājumu, ko es esmu guvis no Tā Kunga aicinājuma — atbrīvoties no savām sāpēm un nodot tās Viņam. Mācības un Derību 64. nodaļā Viņš teica:

„Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem.

Un jums vajag teikt savās sirdīs, — lai Dievs tiesā starp mani un tevi, un atmaksā tev pēc taviem darbiem” (10.–11. p.).

Ja mēs vēlamies tapt dziedināti, pēc piedošanas mums paveiktais pilnībā jāaizmirst, ļaujot Tam Kungam to nokārtot.

„Un neļauj mums tikt vestiem kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna” (DžST Mateja 6:14 Svēto Rakstu ceļvedī). Tādējādi savās lūgšanās mēs varam sākt aizsargāšanās procesu un uzvilkt visas Dieva bruņas (skat. Efeziešiem 6:11; M&D 27:15), raugoties uz priekšu un lūdzot pēc palīdzības, lai pārvarētu dažkārt biedējošas lietas, ar kurām mēs varētu saskarties. Lūdzu, mani draugi, neaizmirstiet lūgt To Kungu — aizsargāt jūs un būt kopā ar jums.

„Jo Tev pieder Valstība, spēks un gods mūžīgi” (Mateja 6:13). Cik gan tas ir pamācoši, ka Jēzus lūgšanas nobeigumā atkal slavēja Dievu un pauda Savu godbijību un pakļāvību Tēvam! Ja mēs patiesi ticam, ka Dievs pārvalda Savu valstību un ka Viņam pieder viss spēks un viss gods, mēs atzīstam, ka Viņš patiešām visu pārzina, ka Viņš mūs mīl ar pilnīgu mīlestību un ka Viņš vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Es esmu atklājis, ka viens no laimīgas dzīves noslēpumiem ir atzīt, ka rīkošanās Tā Kunga veidā padarīs mūs laimīgākus, nekā ja mēs rīkojamies savā pašu veidā.

Pastāv risks, ka cilvēks var nejusties pietiekami cienīgs, lai lūgtu Dievu. Šī doma nāk no tā ļaunā gara, kurš mūs māca, ka mums nevajag lūgt (skat. 2. Nefīja 32:8). Domāt, ka mēs esam pārāk grēcīgi, lai lūgtu, ir tikpat traģiski kā ļoti slimam cilvēkam domāt, ka viņš ir pārāk slims, lai dotos pie ārsta!

Mums nevajag iedomāties, ka katra lūgšana, lai arī cik patiesa tā būtu, būs ļoti efektīva, ja viss, ko mēs darām, ir tikai lūgšanas noskaitīšana. Mums ir ne tikai jāskaita lūgšanas, mums jādzīvo atbilstoši tām. Tam Kungam daudz vairāk tīkams ir cilvēks, kurš lūdz Dievu un pēc tam ķeras pie darba, nevis cilvēks, kurš tikai lūdz. Lūgšana, līdzīgi kā zāles, darbojas tikai tad, ja to pareizi pielieto.

Kad es saku, ka lūgšana ir jauka privilēģija, tas nav tikai tāpēc, ka es esmu pateicīgs, ka spēju runāt ar Debesu Tēvu un sajūst Viņa Garu lūgšanas laikā. Tas ir arī tāpēc, ka Viņš

patiesībā atbild un uzrunā mūs. Protams, veids, kā Viņš uzrunā mūs, parasti nav balss, ko mēs dzirdam. Prezidents Boids K. Pekers paskaidroja: „Šī saldā, klusā iedvesmas balss nāk vairāk sajūtu, ne tik daudz dzirdamā veidā. Tīrs intelekts var pārņemt mūsu prātu. ... Šī vadība nāk kā domas un sajūtas caur pamudinājumiem vai iespaidiem” („Prayer and Promptings”, *Liahona*, 2009. g. nov., 44. lpp.).

Reizēm šķiet, ka mēs nesaņemam nekādu atbildi uz mūsu patiesajām un centīgajām lūgšanām. Vajadzīga ticība, lai atcerētos, ka Tas Kungs atbild Savā paša laikā un Savā paša veidā, lai Viņš mūs svētītu vislabākajā veidā. Vai, dziļāk padomājot, mēs nereti aptveram, ka mēs jau ļoti labi zinām, kas mums jādara.

Lūdzu, nezaudējiet drosmi, ja lūgšana jums neizdodas uzreiz. Līdzīgi kā mācoties svešvalodu, ir nepieciešama vingrināšanās un pūles. Tomēr, lūdzu, ziniet, ka jūs varat apgūt Gara valodu, un, kad jums tas izdosies, jūs smelsities lielu ticību un spēku taisnīgumā.

Es mīlu mūsu mīļotā pravieša, prezidenta Tomasa S. Monsona padomu: „Tiem, kuri dzird manu balsi, kuri cīnās ar izaicinājumiem un grūtībām, lielām un mazām, lūgšana ir garīga spēka devējs; tā ir caurlaide uz mieru. Lūgšana ir veids, kā mēs tuvojamies mūsu Tēvam Debesīs, kurš mīl mūs. Runājiet ar Viņu lūgšanā un tad klausieties atbildi. Caur lūgšanu tiek paveikti brīnumi” („Be Your Best Self”, *Liahona*, 2009. g. maijs, 68. lpp.).

Es esmu ļoti pateicīgs par privilēģiju — doties pie mana svētā Debesu Tēva lūgšanā. Es esmu pateicīgs par neskaitāmajām reizēm, kad Viņš ir dzirdējis un man atbildējis. Pateicoties tam, ka Viņš man atbild, tostarp reizēm iepriekš paredzamos un brīnumainos veidos, es zinu, ka Viņš dzīvo. Es arī pazemīgi liecinu, ka Jēzus, Viņa svētais Dēls, ir mūsu dzīvais Glābējs. Šī ir Viņa Baznīca un valstība uz Zemes; šis darbs ir patiess. Tomass S. Monsons, par kuru mēs dedzīgi aizlūdzam, ir Viņa pravietis. Par to es ar pilnīgu pārliecību liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCE

1. Skat. Francis M. Lyman, „Proprieties in Prayer”, Brian H. Stuy, apkop., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5. sēj. (1987–1992), 3:76–79; B. H. Roberts, apkop., *The Seventy's Course in Theology*, 5. sēj. (1907–1912), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Prayer”, 1118.–1119. lpp.; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. izd. (1966), 583. lpp.